

Προχέτε ηρώνα στὸ Σαῖο, θηλυτὴ στὸ μὲν δὲ
θαυρὴς ζουγραφικὴς ποῦ γίνεσαι καὶ χροῖον καὶ
ποῦ λογαριάζεσαι μὲ ἀπὸ τὴν καλὴν ἀπορροήν νὰ
δείξουμε τίς καινούριες ἀνοξιάτικες, τουαλέτες μας.
Ἡ ἐκθεση αὐτὴ γίγνται μέσα σ' ἕνα ὄργανο καὶ
μεγαλῶτατο παλάτι στὰ Ἡλύσια Πεδία μέσα σὸν
δρομφοτέρω περίπτεο τοῦ Παριζιῶν κ' ὅλου τοῦ κόσμου.

Τὸ τί εἶδαν τὰ μάτια μου προχέτε μέσα σ'
αὐτὸ τὸ μαγέμενο Παλάτι, δὲν μπορῶ νὰ σοῦ τὸ πα-
ραστήσω. Δὲ φτάνει ὁ νοῦς μου νὰ τὸ ξαναθυμηθῶ,
καὶ τὸ χέρι μου νὰ τὸ γράψω. Σοῦ λέω μοναχὰ πῶς
ἐξὸν ἀπὸ τίς χίλιες χιλιάδες ζουγραφικὲς ποῦ κρεμόν-
τανε στοὺς πελώριους τοὺς τοίχους ἀπὸ πάνω ὡς
κάτου, ἐβλεπες ἄλλες τόσες ζωντανὲς ποῦ περπατοῦ-
σανε, κουνιόντανε, γελοῦσανε, μιλούσανε μέσα σ'
αὐτὸ τ' ὁλόφωτο καὶ ἀπέραντο χάος. Τούλια, κορ-
δέλλες, τανιέλλες, γάζες, ταφτάδες, μουσελίνες, μπα-
τίστες, ἐταμίνες, οστιακοῦτες, τουλιπάνια, κεντήματα,
φτερά, λουλούδια, χάντρες, πούλιες, τερέτσια, γαϊτά-
νια, βελουδάκια, πλισεδάκια, ρουσάκια καὶ ὅ,τι ἄλλο ἦ
πλούσια γυναικῆσια φαντασία βρῆκε καὶ ἔφτευσε, ὅλα
αὐτὰ σὲ διάφορα σκηνήματα καὶ θέσες, μυριόχρωμα
χοροπηδούσανε, γυαλοκοπούσανε, φεγγοβολούσανε,
λές καὶ γελοῦσανε χαρούμενα, ἀπάνω στὸ καφάρι,
στοὺς ὅμως, στὰ χέρια, στὶς πλάτες, στὰ στήθη τῶν
χαριτωμένων κυράδων τους. Κ' ἐκείνες πάλι περή-
φανες γιὰ τὴν ὁμορφίαν τους καὶ τὴ χάριν τους, σιούν-
τανε καὶ λυγισιόντανε σὰν πανύλαφρα ποικιλὰ ποῦ ἀπὸ
τὸν Παράδεισο κάποια χαλασοκοσμία μᾶς τᾶρριζε
στὴ γῆ μας καὶ μόλις τὴν πατοῦσανε.

ANNA K. ΞΕΝΟ

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

— Ὁ κ. Στάης στοὺς ἀγῶνες, κοντὰ σ' ὅλα τὰλλα
τὰ βραβεῖα, πήρε καὶ τὸ στέφανο τοῦ τυμβωρύχου.
— Ἡ ἐπιτροπὴ τοῦβωσε κάτω στὸ σκοπευτήριο τὸ
ρεβόλβερ τοῦ μακαρίτη λοχαγοῦ Βαρατάση, ποῦχε μέσα
μιά σφαῖρα μονάχα, γιὰ νὰ τὸ ρίξῃ.
— Κι ὁ κ. Στάης δὲν εἶπε, ὅπως εἶταν καὶ σωστό,
πῶς δὲν εἶναι ἄξιος νὰ ρίξῃ τὴν τελευταία σφαῖρα ποῦ ἀ-
πόμεινε στὸ ρεβόλβερ τοῦ γενναίου στρατιώτη, μὰ τὸ πῆ-
ρε τὸ ρεβόλβερ, ἔχουσε δυὸ τσαρλατάνικα δάκρυα, γιὰ ρε-
κλάμα καὶ αὐτὰ, καὶ τᾶρριζε.
— Κρίμα! Ἡ σφαῖρα τοῦ Βαρατάση μποροῦσε νὰ χρη-
σιμοποιηθῇ καλύτερα, καὶ ὄχι γιὰ ρεκλάμα πολιτικῆς.
— Στὸ μέτρημα, τὸ ἀφαιρούμενο στὸν κ. Χατζιδάκη,

ποῦ δημοσιεύει στὸ περιοδικό, φύλλο, ἔγινε ἐναλλάξ
σημαντικό.

— Τὴν πρώτη παντάδα, οἱ τοπογράφοι τῆς βέλησαν
μὲ τέσσαρα ὀνόματα καὶ γιὰ δαῦτα τὴ στοιχειοθέτησαν
κουτσουφμερή.

— Ἡ αὐτὴ παντάδα εἶναι: «Ψυχάρης, Ἐρτολιώτης,
Παλαμᾶς, Φωτιάδης, Κυριακίδης» καὶ ἔτσι ἔπρεπε νὰ
δημοσιευτῇ.

— Μὲ φιλολογικὴ εἰκοσιπενταετηρίδα γιορτάστηκε
τὴν περασμένη βδομάδα ἀπὸ ἐχμεύσεινα, στὴ Ζάκυνθο.

— Ἡ εἰκοσιπενταετηρίδα, καλέ, τοῦ κ. Τιμ. Ἀμπε-
λάρ ποῦγραφε τελευταῖα στὸν «Courrier d'Orient» τὴν
περίφημη γνώμη του γιὰ τὴ γλῶσσα.

— Στάλλο φύλλα θὰ τὴ γιορτάσουμε καὶ μετὰ σερβίρον-
τες σταῦς ἀνγνωστές μας μερικὸς ἐθελοντὲς καὶ δροσι-
στικώτατος στίχους του.

— Καὶ τώρα ἡ ἀράδα σου, κ. Ξενοπούλε.

— Τὴν εἰκοσιπενταετηρίδα σου γρήγορα καὶ ἔδω καὶ
στὴ Ζάκυνθο, γιὰ νὰ ἡχῇ ἡμεῖς καὶ ἀπὸ λόγου σου.

— Ὅποιος δὲν διαβάζει τὰ Γιαννεζάκια ἀρθεῖ τῶνα
«Καιρῶνα» χάνει ἕνα μοναδικὸ γέλιο.

— Ὁ κ. Κανελλίδης εἶναι ἀμύμητος θεῶν κατακρίνων
τοὺς Γιαννεζοὺς στρατηγούς γιὰ τὴν ταχτικὴ ποῦ ἐφαρ-
μόζουν σὲ κάθε μάχη, καὶ συμβουλεύει τοὺς Ρώσους στρα-
τηγούς πῶς πρέπει νὰ παρατάξουν τὸ στρατὸ τους γιὰ ἐν-
παύγου. τὸν ἀδὲς καὶ τὸν κινδυνόνα.

— Ἀδελφά εἶναι καὶ τὰ ἄλλα τοῦ κ. Κανελλίδου καὶ
γι' αὐτὸ ὅλοι πρέπει νὰ τὰ διαβάξουν.

— Κάνουνε καλὸ καὶ στὰ νεύρα καὶ ἕνας φίλος μας, νε-
ρικὸς ὅσο παίρνει, βρῆκε τὴν γιαστρά του καὶ αὐτὴν.

— Ὅλη τὴν ἡμέρα του τὴν περνᾷ με γέλια, καὶ ὅ-
ταν τὸν ρωτήσουν ποῦ τὸ βρῆκε τόσο κέφι, ἀπαντᾷ στε-
ροτύπη πάντοτε:

— «Διὰ δὲ πρῶτ' πρῶτ' τὸ σημεῖον Γιαννεζάκιον ἄρ-
θρο τῶν «Καιρῶν»!

— Ὁ κ. Κανελλίδης μὲ τὰ ἄλλα τοῦ ἐξευτέλισε καὶ αὐ-
τὰ ἄλλα τὰ θαυματουργὰ καταπότια τοῦ Πίλη, ἀφοῦ μὲ
τὰ ἄλλα του γινεσκόνται ὅλες αἱ γνωστὲς καὶ ἀγνωστὲς ἀρ-
ρώστειες.

— Δοκιμάστε καὶ ὁ ἄθετος Καταπιπτα ἕνα ἄρθρο καὶ
ἀμέσως θὰ γίνετε καλά.

— Ὁ φίλος κ. Σπ. Ι. Θεοδωροπούλου, Σπαρτιάτης
λόγιος καὶ δικηγόρος, θὰ ἐκδώσῃ ἕνα περιοδικὸ μὲ τὸν
τίτλο «Ὁ Μυστράς» καὶ θὰ γιὰ σκοπὸν, ὅπως λέει στὴν
ἀγγελία του, αὐτὴν συναγωγὴ τῶν γραπτῶν καὶ ζωντῶν μνη-
μείων τῆς Λακεδαιμόνους, ἱστορικῶν, καλλιτεχνικῶν,
γλωσσικῶν, μεσαιωνικῶν καὶ νεωτέρων.

— Τὸ πρῶτο φυλλάδιον (3—4 τυπογραφικὰ φύλλα δου-
σχήματος θάβει τὸ κάθε φυλλάδιον) θὰ βγῇ ἀπὸ τέλος τοῦ
Μάη καὶ θὰ πουλιέται 2 δαχμύια.

— Οἱ Ἀπόστολοι τῆς Ἑθνικῆς Ἰδέας Πέτρος καὶ
Παῦλος Γιάνναροι καταδικαστήκανε σὲ σαρανταπέντε ἡ-
μερῶν φυλάκιση γιὰτὶ ἔδρισαν βαναυσώτατα ψεύτη τὸν βου-
λευτὴ Βαλλιαντῆ.

— Ἡ πρῆξ τους χαρακτηρίστηκε ὡς συκοφαντία ἀπὸ
τὸ δικαστήριο, γιὰτὶ εἶναι βεβαιωμένο πῶς ὁ κ. Βαλλια-

ντῆς δὲν κατασκευάζει τίλιν, τὰ αὐτὰ καὶ ὁ κ. Βαλλιαντῆς.

— Νὰ ποῦ φωνάζετε πῶς οἱ βουλευτὲς μας μὲ τὴν
Ἐκτελετὴ σύνοδο ἐξήμισαν τὸ ἔθνος 500 χιλιάδες.

— Τίποτ' ἀπ' αὐτὰ! Οἱ Βουλευτὲς μας ἤπιασαν μονά-
χα τὸ Ρωσικὸ περὶ ἡλίου, ἀφοῦ ἡ Κυβέρνησις ἐκέρδησε
600 χιλ. ἀπ' αὐτὰ.

Ο ΙΔΙΟΣ

ΓΙΑΝΑΡΕΤΟΣ

Ἡ μορφοποιήσις δὲ τῆς ἀχτίδα ἡλίου χρυσῆ
μέσα σὲ μαύρη κατ' οὐρανὸν, γλυκερὰ μου ἀγαπημένη,
Ἀγάπα μ' ἔρωφίλη μου, ὡς σ' ἀγαπῶ, καὶ σὺ
ποῖος ἔχει τὴν ἀγάπην μας τὴν τέλει τὴν προτιμένην.

Καρτέρα. Δὲ θὰ λαίψω καὶ μέρες τῆς χαρᾶς.
θὰ παραβῇ τὸ πόνου μας τ' ἀπράντο: χαρτέρι
θὰ φέρω σὺν τοῖς ὄψεσιν ποῦ ζοῦν-μ' αὐτὸ-τῆς συμφορᾶς
καὶ θὰ πρεσβῇ ἡ ὁλόκληρη τῆς εὐτυχίας ἡ χάρις.

Μὰ τώρα ποῦ ἡ πρὸ φοβερῆς καὶ ζῦγισσας στιγμῆς
καὶ πλῆξις στὴν ἀγάπην μας τ' ἐκάνθη στεφάνι.
Ἀγάπα μ' ἔρωφίλη μου, ὡς σ' ἀγαπῶ, καὶ σὺ
ποῖος ἔχει καὶ τὸ πόνου μας μὲ βρούμε τὰ βοτάνια.

Ὁλόων.

ΤΑΚΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΑΚΗΣ.

ΑΝΟΙΞΗ

Ἀχ, εἶμαι μόνος καὶ εἶναι ἡ νύχτα
Ἀγάπης μάγια, πῶς γεμάτη,
Κ' εἶναι ἡ ψυχὴ μου κουρασμένη
Καὶ δακρυμένο μου τὸ μάτι.

Ἀπὸ τὸν κῆπο ποῦ φουσκῶνει:
Τῶν νέων χυμῶν ἡ τρικυμία
Πλούσια ἀπὸ τῶν ἀναβαίνει
Γλυκερὰ τὸν θνείου εὐωδία.

Κ' εἶμαι βαθεῖα, βαθεῖα θλιμμένος,
Θλίψη ποῦ δὲν ἔχω γνωρίσει.
Ποῖος τὸ κακὸ θὰ νὰ εἰσπορέσῃ
Τὸ ἀγιάτρευτο νὰ σταματήσῃ;

Νεκρὲς σιγοπερνοῦν οἱ ὄρες,
Θλιμμένο καὶ ἄχαρο κοπάδι.
Εἶναι μόνος. Τὴν ψυχὴν μου
Ὁργάνει ὁ πόνος στὸ σκοτάδι.

ΤΡΙΣΤΑΝΟΣ.

Ο ΠΑΠΑΣ.—Ἐγὼ πρέπει νὰ πηγαίνω, παιδί μου.

Ο ΠΑΤΡΟΣ.—Προσκαλῶ... παπᾶ Γιώργη!

Ο ΠΑΠΑΣ.—Στὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ.

(Ὁ Σωτήρης μὲ τὸ παιδί, ἡ Ἰφιγένεια καὶ
ὁ γιατρὸς μπαίνουν στὸ σπίτι. Ὁ Παπᾶ Γιώρ-
γης στέκει μὲ σιγὴν. Κάνει νὰ φύγῃ ἀλλὰ
τὸν ἀπαντᾷ ὁ Φατμέ).

ΦΑΤΜΕ.—Εἶναι ὁ γιατρὸς μέσῃ;

Ο ΠΑΠΑΣ.—Μόλις ἦρθε.

ΦΑΤΜΕ.—Ἐρχεται καθεὶ μέρα. Μὰ δὲ θὰ μπο-
ρέσῃ νὰ τοῦ κάμῃ τίποτε. Καλλίτερον θὰ ἦτανε γιὰ
ὅλους νὰ πεθάνῃ τὸ παιδί, μὰ δὲν πεθαίνει βλέπεις
καὶ τὰ βράδια τοῦ μεγαλύνουν ἄχ, πόσο βλακίζε-
ται! Καὶ τὸ κακό του δὲν ἔχει τελειωμό. Κλαίει
καὶ δὲ λυγρὸν ὅλη νύχτα.

Ο ΠΑΠΑΣ.—Οἱ κακομοῖροι οἱ γονεῖς του!

ΦΑΤΜΕ.—Καὶ τ' ἀγαποῦνε καὶ οἱ δύο πολὺ, σὰν
τρελλοὶ κάνουν. Ὁ πατέρας του πρὸ πάντων. Ἀχ!
πόσο τ' ἀγαπᾷ! Δὲν κλείνει μάτι ὅλη τὴ νύχτα.

Ο ΠΑΠΑΣ.—Δυστυχισμένοι ἄνθρωποι!

(Σωπαίνουν καὶ οἱ δύο. Ἀκούεται ἕνα με-
λαγχολικὸ, μονότονο, ἀνατολίτικο τραγούδι.
Ὁ σκοπὸς του εἶναι ἀργὸς καὶ κουρασμένος).

Ο ΠΑΠΑΣ.—(Κοιτάζει σκεπτικὸς ἐμπρὸς του

καὶ κάμνει γραμμὲς μὲ τὴν ἄκρη τοῦ μπαστου-
νιῦ του στὸ χῶμα).

ΦΑΤΜΕ.—Εἶν' ἀλήθεια πῶς εἶναι ἀπὸ μιὰ με-
γάλη οἰκογένεια τοῦ Μωριά καὶ πῶς ἀναγκάστηκε
νὰ φύγῃ ἀπὸ καὶ καὶ νὰ ρθῇ ἔδω; Λέει τόσα ἔδω
ὁ κόσμος!

Ο ΠΑΠΑΣ.—Δὲν ξέρω τίποτε, Φατμέ. Ἐνός
ποῦ ζητάει καταφύγιο στὸν ἔρημον τὸν τόπο μας, ἀπὸ
καλὸ του δὲν τὸ κάνει. Τὸ ἔργο μου εἶναι νὰ ξυπνάω
τὴν ἐλπίδα σὲς ψυχὲς τῶν ὁμοπίστων μου καὶ νὰ
τοὺς ἐλαφρύνω τὸν πόνο τους. Ἔργο μου ὅμως δὲν
εἶναι νὰ ψάχνω ν' ἀνακαλύψω τί κρύβεται ρίζω-
μένο μέσα στὸ παρελθόν τους. Δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα
νὰ δικαίω. Τὸ ἔργο μου εἶναι ν' ἀγαπῶ καὶ νὰ μὴ
θέλω νὰ μάθω ἐκεῖνο ποῦ μποροῦσε νὰ λιγοστῇ τὴν
ἀγάπην μου.

Ο ΠΑΤΡΟΣ.—(Ἐρχεται μὲ τὸ Σωτήρη ἀπὸ
τὸ σπίτι). Πρῶτ' ἀπ' ὅλα πρέπει νὰ προσπαθῶμε
νὰ δυναμώσῃ τὸ παιδί καὶ ὅσο μποροῦμε νὰ τοῦ ἐλα-
φρώσουμε τοὺς πόνους ἔστω καὶ προσωρινῶς καὶ γιὰ
λίγον καιρὸ τοῦλάχιστον. Ἄλλο τίποτε δὲν μποροῦμε
νὰ κάμωμε τώρα. Πρέπει νὰ περιμένουμε.

ΣΩΤΗΡΗΣ.—Ἀς περιμένουμε λοιπόν.

Ο ΠΑΤΡΟΣ.—Κατὰ τὰλλα ἡ ἰδία δίκαια, ὅπως
ἔως τώρα... Σὰς χαίρετ' οὐκ οὐκ, κύριε μου.

(Προχωρεῖ στὸ δρόμο, λίγα βήματα πρὸς
τὸν κατήφορο).

ΣΩΤΗΡΗΣ.—Γιατρί μου!

Ο ΠΑΤΡΟΣ.—(Γυρίζει πρὸς πλάτην).

ΣΩΤΗΡΗΣ.—(Τὸν πλησιάζει). Σὰς ὀρκίζω
σε ὅτι ἔχετε ἱερώτερον... γιατρί, γιὰ πῆστε μου:

δὲν ὑπάρχει καμμιά ἐλπίς; Ἀποκλείεται καθεὶ πιθανό-
της ὅτι μπορεῖ νὰ γιατρευθῇ μιὰ μέρα τὸ παιδί μου;

Ο ΠΑΤΡΟΣ.—Τὰ μυστήρια τῆς φύσεως εἶναι
ἀνεξερεύνητα γιὰ μᾶς τοὺς ἀνθρώπους. Πρέπει στὸ
Θεὸ νὰ ἔχωμ' ἐλπίδα.

ΣΩΤΗΡΗΣ.—Ὅχι ἐλπίδα στὸ Θεόν. Ἐγὼ θέλω
βεβαιότητα! Δὲν πιστεύω πλέον στὸ Θεόν. Γι' αὐτὸ
ρωτῶ σε.

Ο ΠΑΤΡΟΣ.—Γιὰ τὴν ὥρα ἡ ζωὴ τοῦ παιδιοῦ
δὲν τρέχει κανένα κίνδυνον. Μπορεῖ νὰ ζήσῃ πολλὰ
χρόνια ἀκόμα.

ΣΩΤΗΡΗΣ.—Τέτοιες παρηγοριὲς νὰ τίς φυλάτε
γιὰ τίς γυναῖκες. Πῶς τὸ παιδί μου μπορεῖ νὰ ζήσῃ
πολὺ ἀκόμα, τὸ ξέρω καὶ ὁ ἴδιος. Ἐκεῖνο ποῦ φοβοῦ-
μαι εἶναι πῶς δὲν θὰ γιατρευθῇ ποτέ...

Ο ΠΑΤΡΟΣ.—(Κοιτάζει τὸ Σωτήρη μὲ
οἴκτον).

ΣΩΤΗΡΗΣ.—Γι' αὐτὸ σε ἐξορκίζω. Θέλω νὰ
ἔχω βεβαιότητα. Ἀλήθεια ἦθελα ν' ἀκούσω. Βλέπεις